

tických stran podá společnou kandidátku? Shledáváme opět, jak na to již opětovně upozornil prof. Weyr, že takovéto uvádění politických institucí do právního řádu, aniž by právní řád sám tyto instituce upravoval, vyvolává vždy řadu pochybností. Prozatím snad těchto několik letmo nadhozených poznámek k volební reformě postačí.

Kandidátní listiny a jazykový zákon. V pražském kraji dostali jsme úředně doručeny kandidátní listiny, z nichž kandidátní listina do poslanecké sněmovny č. 6 byla označena: Kandidatenliste der Deutschen Nationalpartei für die Wahl in das Abgeordnetenhaus für den ersten Wahlkreis, listina č. 9: Kandidatenliste der Deutschen sozialdemokratischen Arbeiterpartei für die Wahl in das Abgeordnetenhaus für den ersten Wahlkreis, listina č. 27: Kandidatenliste der politischen Partei atd. Vždy následující jména kandidátů a pak razítko: Krajská volební komise v Praze. Obdobně tomu jest u kandidátek do senátu. Až na zmíněné razítko úřední ani slova v jazyku československém, státním, oficiálním československé republiky. Podle mého názoru nebylo postupováno ve smyslu § 2. zákona ze dne 29. února 1920, č. 122 Sb. z. a n. Krajská volební komise jistě jest orgánem, na níž se vztahuje ustanovení právě citovaného zákona. A tu pokud činnost její se vztahuje na obvod, v něm nelze vůbec uplaniti jazykových práv menšin; nutno přijímati podání a vyřizovati v jazyku pouze československém. Pokud by se snad mohlo argumentovati, že v obvodě krajské komise volební pražské jsou také soudní okresy s obyvatelstvem nad 20% německým, čemuž tak není, pak bylo nutno úřadovati, a úřední vyřízení vydati také v jazyce menšiny, to znamená, kandidátní listiny německých stran měli se voličovi dostati do rukou česky a německy, nikoli pouze v jazyce menšiny. Neboť úprava kandidátních listin a jejich vydání jest nezbytně aktem úředním (srv. § 25. řádu volení do poslanecké sněmovny). Praxe opačná odporuje jazykovému zákonu, a jest prejudicem pro stále odkládaná jazyková nařízení, nebo snad má býti předzvěstí změněného kursu vůči jazykovým menšinám?

Státní rozpočet republiky Československé pro rok 1926. Státní rozpočet pro rok 1926 jest prvním rozpočtem naší republiky, který jest aktivní t. j. vykazuje celkový přebytek na příjmech oproti výdajům.

Tento příznivý výsledek státního rozpočtu pro rok 1926 proti rozpočtům let minulých byl získán vyšším preliminováním některých druhů příjmů (zvýšení kolkových poplatků zákonem ze dne 3. dubna 1925, čís. 54 Sb. z. a n., dávka z jízdních lístků, dávka z telefonních poplatků, dávka za úřední úkony, smluvní příplatky z cukru), ale zejména značným snížením potřeby na státní výdaje.

Okolností, která měla značný vliv na snížení rozpočtové potřeby pro rok 1926, jest považovati přirozeně výsledek tak zvané restriční akce státně-zaměstnanecké v důsledku ustanovení zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 Sb. z. a n. z roku 1924, o úsporných opatřeních ve veřejné správě. Poznámati jest, že výsledky této restriční akce se jeví v rozpočtu na rok 1926 jen potud, pokud byly v době jeho sdělení známy.

Novinkou ve státním rozpočtu pro rok 1926 jest, že bylo upuštěno od sestavení zvláštního rozpočtu státních investic, který byl v letech 1921—1925 jako samostatná příloha II. připojen k vlastnímu státnímu rozpočtu — příloze I. — a ve finančním zákoně byl vždy uváděn v druhé části.

Vykazuje tudíž rozpočet pro rok 1926 jinou formální úpravu v tom směru, že potřeby investiční byly pro tento rok zařazeny do dílčích rozpočtů oněch resortů, v jejichž zájmu ten který investiční náklad se požaduje; výjimečně byly některé investiční potřeby, které jsou společné několika resortům zařazeny do rozpočtu ministerstva veřejných prací. Dispozice investičními úvěry náleží jednotlivým resortům, jichž se týkají, v dohodě s ministerstvem veřejných prací. Investiční